

Om jag skulle leva mig själv

Nej.

Förlåta tänkte jag inte. Aldrig skulle jag förlåta det min far gjorde mot mig. Jag var ett barn. Hans eget barn. Och han skulle skydda mig och njuta av mig så som man njuter av ett barn som inte kan ta hand om sig själv. Istället njöt han av mig på ett helt annat sätt. Använde mig och gjorde mig till något annat. Något som var omöjligt att förlåta. Jag skulle aldrig förlåta dig och jag skulle aldrig förlåta mig själv.

Så sa jag. Och så levde jag. Min far var med mig, oförlåtlig, i alla mina relationer. Han valde vad jag skulle vilja och vad jag skulle välja. Han stod framför mig när jag sa nej till den människa jag älskade och han ropade sitt ja när jag i stället valde någon som var lik honom själv. Honom kunde jag inte heller förlåta. Och allt jag gjorde var skuld.

Till slut levde jag knappt, i rädsla för att göra något som inte gick att förlåta.

Men då kom du och ställde dig ivägen för mig. I min väg. Du var inte någon gud fast du nästan bar dig åt som någon som gjorde anspråk på att vara gudomlig. Du var inte ens en liten profet. Bara en vanlig människa. Ovanlig bara i det du sa när du förstod att jag levde i oförsonlighet med mig själv och världen i den mån jag levde något alls. Du sa att jag måste ge min far fri. Annars skulle han vara fjättrad vid mig för evigt. Eller jag vid honom. Du sa att jag måste förlåta.

Det är klart att jag protesterade. Med de få krafter jag hade efter årtal av krampaktigt hat protesterade jag mot det jag trodde var någon sorts jolmigt religiöst skämt. Man kan inte förlåta en far som våldtar sitt barn. Det är inte mänskligt. Och borde inte vara gudomligt heller. Sådant ska inte förlåtas.

Men du gav dig inte. Du gav dig inte. Nej du gav dig ju inte. Och ju mer du inte gav dig ju mer ville jag att du skulle ha rätt. Att jag faktiskt skulle kunna förlåta mig fri. Men du sa ju inte hur jag skulle göra. Det var just det som var så omöjligt. Att du inte sa hur. Du sa inget om resten heller. Om vem jag skulle bli om jag inte längre var hon som var bitter över vad man gjort henne. Om jag skulle bli fri att vara allt det som var jag. Tänk om jag skulle börja leva. Tänk om jag skulle få för mig att älska....

Just det. Älska.... sa du och frågade om jag var redo att släppa taget.

Och vet du, jag trodde jag var redo när jag släppte och lät honom ta sina första steg bort från mig.

Men jag vet nu, att man aldrig kan vara redo för smärtan. Att det inte går att förbereda sig på sanningen. Att man aldrig kan vara nog vuxen, att sörja det som aldrig går att få när man låter den gå, som aldrig kommer att kunna ge det som skulle blivit det som inte blev. När man gör sig av med bilderna. De där man samlat som filmstjärnor i buntar med gummiband djupt in i det bortglömda barnets själ.

Jag grät när han gick. Jag grät när bilden av den far jag önskat mig inte längre fanns kvar som den far som svek mig. Jag grät när jag förstod, att han aldrig skulle bli den far jag önskade han varit. Och jag grät när jag förstod att jag längtat efter honom hela livet.

Och när han gått fann jag mig själv tom.

Ingen lättnad, ingen lycka och ingen frid. Bara tomhet. Och du som lovat mig friheten hade också gått.

Då tänkte jag, att inget längre fanns att leva för. Som om jag någonsin haft något att leva för. Utom mitt hat, och det hade jag inte längre kvar. Allt jag hade var mig själv och min tomhet. Mig själv.

Mig själv

En underlig tanke flög genom huvudet. Om jag skulle leva mig själv.

Om jag skulle leva

mig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren korpfjäder med Poeter.se id #20962 innehar upphovsrätten